

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 21. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218345078240/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

mig i Mode op ad den brede Chaussé til Skovsoerne. En fuldstændig Stilhed, en endnu solvarm Høsteftermiddags Fred var det, som ned ad de snorlige Veje rislede imod mig sammen med en enkelt, langsomt glidende Vogn. Træerne var grønne under den parisiske lette, graa Himmel; kun nogle, som stod for sig selv, havde en rød-blond Tone, næsten som Kvindehaar. Før jeg var ved Soerne, voksede der i lange, usynlige Traade sød Skumring op af Jorden, fra Plænerne og det rød-gule Grus, medens Træerne endnu badede deres Hoveder i gylden Genglans af Dagen. Og op fra Vandspejlene vældede nu hvid Røg, bredte sig i Striber og Lag og tilslørede Foden af de græsklædte Bredder. Mens jeg ved Synet af disse Planer erindredes om moderne Billeder med det Bellmannske Motiv: en Frokost i Græsset, Rhinsk-vin i grønne Glas, og i den graa Græsmark en Grisette – hørte jeg en Amme, der pludrede sit Fransk og saa' en pur ung Pige, der var i Selskab med hende, løbe mig skælmisk forbi. Under Træerne tæt ved blev den skælmske staaende, mens Ammen med Barnet rask fjærnede sig ad Stien langs Bredden. Og da Amme og Barnevogn endelig ikke mere var til at se, raabte den unge Pige, som henvendt til mig, pludselig et højt, dansk *Godaften*, brød ud i en Frisen og satte i Rend for at indhente hende.

Jeg standsede ikke Skovens flygtende Nymfe med noget Tilraab. Jeg saa mig med tilstrækkelig Selvironi om mellem Træstammerne og var aldeles ikke sikker imod, at Boulogneskoven mulig var befolket med Dryader, som havde mig til bedste, og som hvert Øjeblik ud fra det Usynlige kunde tilslynge mig et københavnsk *Godaften*, mens de smuttede bort, leende af fuld Hals.

Jeg har før været saaledes til Mode paa min Rejse. Laa jeg om Morgen i min Seng og hørte Folk gaa samtalende op og ned ad Trapperne, eller spaserte jeg og lidt borte hørte Summen af Mennesker, har det været mig ganske tydeligt, at jeg hørte danske Ord og Vendinger. Jeg har følt det med en Vished, som i alt Fald var mig selv tilstrækkelig, at disse fremmedtalende Mennesker havde en stor Komedie for med mig, gjorde sig al den Ulejlighed med at tale fransk, naar jeg hørte paa dem, og naturligvis indbyrdes for en Nemheds Skyld nøjedes med dansk.

Jeg har været saa mistænksom som en Dame hjemme i Danmark, der en Gang fortalte mig, at hun, fra hun var en lille Pige, steds har haft den selviske Forestilling, at Verden blot var til for hendes Skyld,

og at hendes Fader, hendes Moder, alle Væsner og Skabninger, kun var Figurer af Pap, saa det galdt for hende om at kunne overraske dem en eneste Gang, komme »om ved« dem og fatte det nemme Maskineri. Ved de første Skridt i Paris forekom jeg mig som stillet over for en Port, hvor der med kæmpemæssige Bogstaver stod berettet den kæmpemæssige Løgn: »Dette er Paris.« Men bag Bogstaverne tittede næsvise Ansigter frem, som med fiffig Tosethed og ikke helt uvenskabeligt holdt én for Nar, og som meget godt kunde falde paa at raabe et kopenhavnsk Godaften. Ensom lænet til et Træ i Boulogneskoven søgte jeg nu at titte bag ind i Maskineriet og komme til den rette Betragtning af Tilværelsens uhyre Gøgleværk.

Imidlertid faldt Mørket paa. Det var i et Øjeblik næsten dyb Nat. Et Sted inde under Træerne var der tændt et Baal, hvor et Par Mænd gik og stegte Kastanier. I Mulm og Mørke famlede jeg mig tilbage gennem Skoven; jeg er nu oven i Kobet vejvild og klatrer op paa snart den ene, snart den anden Vejviser før ved Gløden fra min Cigar at tyde Indskriften. Gøgleriet bliver til sidst meget ubehageligt.

Se, blot for Goglet og for Narrestregernes Skyld kan der jo pludselig rejse sig en Mand fra en Groft og sige:

«Uret! Pengene! Livet!»

Denne Begæring falder mig ubekvemt, og jeg tager Hatten af med yderste Hoflighed, sigende disse Ord:

«Monsieur, jeg er selv Tyveknekt og Halsomdrejer. Tag mig med i Deres Komplot. Mine Par Sous kan dog ikke være Dem til nogen Nytte.»

Men Gud véd, om denne fornuftige Henstilling vil bide paa ham? Nej, for at jeg skal blive i Illusionen, alene for at jeg skal tro, at det hele ikke er en Komædie, skiller han mig her, midt i den sorte Skov, ved min udødelige Sjæl!

-- Endelig opdager jeg Skæret fra mange tændte Lygter, finder en aaben Gitterlaage og horer atter Lyden af Menneskestemmer, der, skont de taler fransk, klinger saa velgørende hjemligt. Det er igen det stærke, virkelige Liv, der slaar mig i Mode, jeg tvivler ikke mer om, at de Mennesker her i den stille, parisiske Forstad taler fransk som deres naturlige Sprog, og jeg foler mig flov over den Mystik, hvormed jeg med dansk Fantasi har fyldt Boulogneskoven.

Med et Velbehag som en Mand, der er undsluppen fra en stor Fare, sætter jeg mig til rette i en smuk, kun lidet søgt Beværtning,